

Розділ 1



ПРИЇЗД

То було дивне місто. Платформи автовокзалу впиралися просто в огорожу глибокого каналу. Зранку, коли підїжджали до Міста-біля-Моря, почало сніжити, і Марта навіть трохи зраділа. Вона любила сніг: він вибілював світ, робив чистішим. Та на вокзальній площі від білої ковдри майже нічого не лишилося; крихітні сніжинки, що торкалися нерухомої води каналу, також одразу зникали. Автобус поволі розвернувся і причалив до платформи, мов корабель до пірса.

Ледве втримуючи напхану речами валізу, дівчинка вибралася назовні. Довкола вирувала штовханина: пасажирів отримували багаж, зустрічальники обнімали прибулих, хтось когось гукав, і всі поспішали. І хоч скільки дівчинка ставала навшпиньки й крутила головою, довготелесої постаті батька видно не було.

Що ж таке? Пані Олена, літня жіночка, яка погодилася наглядати за Мартою по дорозі, телефонувала йому дві години тому, перш ніж зійшла на власній зупинці. Може, переплутав рейс? Дівчинка багато разів чула від тітки Кіри, що на Алекса не можна покладатись, але щоб аж так... Невже він забув?

Аби уникнути штовханини, вона відійшла вбік, до лав біля каналу. Там на чавунній огорожі сидів величезний мартин із золотавими очима й прискіпливо розглядав Марту, наче відповідальний прикордонник.

— Мене мають зустріти, — навіщось повідомила йому дівчинка.

Мартин схилив голову набік і кліпнув. Марта зітхнула, поставила валізу поряд із засніженою лавою і роззирнулась довкола. Над накривками платформ стримів чорний три-ярусний шпиль якоїсь велетенської будівлі, на його вершечку осяйно зблискував флюгер. Трохи далі дівчинка розгледіла ще один шпиль, проте нижчий, масивніший.

Ні. Вона навіть дивитися не буде. Дівчинка повернулася спиною до шпилів і вокзальної площі та втупилась у воду. Звідти, мов із глибокого колодязя, на неї дивилося таке саме дванадцятирічне дівча з довгим, скуйовдженим після безсонної ночі волоссям, тільки вбрання у тої дівчинки було геть чорне.

«Тобі сподобається, — Алекс, мабуть, повторив це не менше ста разів. — Знайду тобі гарну школу, з'являться нові друзі. Ось побачиш. Усе буде добре. Ну годі. Годі, моя люба. Не треба більше плакати».

Навіть зараз, згадавши його слова, дівчинка обурено пересмикнула плечима. Що за дурню він вигадав? Вона не плакала навіть на похороні. Навіть коли покидала їхню з мамою квартиру і знала, що це назавжди, бо тітка Кіра продає помешкання. Ніби тут зарадиш сльозами. Мами більше немає. В Марти лишився тільки Серафін.

Дівчинка засунула руки в кишені, пальці лівої одразу намацали фігурку. Стало трохи легше.

Серафін був мамин янгол, старовинна ялинкова прикраса. Мама розповідала, що знайшла його в сувенірній крамниці невдовзі після того, як народилася Марта. Пір'я на крилах та кучеряве волосся були на диво тонко викарбувані. Мабуть, через це янгол здавався майже живим.

Малою Марта завжди просила потримати його хоч на хвилю, але мама не дозволяла. А рік тому раптом подарувала.



Зняла з ялинки, коли вони вдвох святкували Різдво, про яке ніхто не знав, що воно останнє.

Ну й нехай. Як батько по неї не прийде, вона знайде собі прихисток десь на каналі і буде жити там разом із Серафіном. Роздивлятиметься крижинки, споглядатиме небо й хмари, потоваришує з мартинами. Нічого, якщо спати в тому прихистку буде холодно, — вона не боїться. Вона взагалі тепер майже нічого не боїться, бо найжахливіше вже сталося.

«Може, так буде навіть краще», — ображено міркувала Марта. Точно краще, ніж жити з тіткою Кірою, з її полохливими зойками й маніякальною прихильністю до чистоти. І в сто разів краще, ніж з Алексом, який навіть зустріти її вчасно не годен. Навіщо вона йому взагалі здалась? Неясно. Якщо вона малям його не цікавила — аж настільки, що він дав мамі від нього поїхати, — то зараз тим паче не зацікавить.

Марта видобула янгола з кишені, показала йому канал і шпиль. Гладеньке тіло фігурки зі слонової кістки було тепле, приємне на дотик. Серафін усміхався, підносячи флейту до вуст.

— Як гадаєш? Могли б ми тут жити?

Усмішка янгола, здавалося, стала ще осяйнішою.

— Звісно, — зітхнула дівчинка. — Я й забула. Ти ж тут народився. І я теж. Ти, мабуть, радий повернутися на батьківщину. А я ось — ні...

На тлі чорної чавунної огорожі тіло янгола здавалося крихким,

